

Klasikleri Okuyorum

Beyaz Diş

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2018
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023

BEYAZ DIŞ

Jack London

Özgün adı: Classic Starts:
White Fang

ISBN: 978-605-188-294-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 52098

Metin © 2006, Kathleen Olmstead
İllüstrasyon © 2006, Dan Andreassen
© 2015. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Sterling Publishing Co., Inc.'den alınmış olup
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Ezel Dağlar Ergüden

Baskı: VİZYON BASİMEVİ
Beylikdüzü OSB Mah. Orkide Cad. No: 1 İç Kapı No: Z
Beylikdüzü / İstanbul
Cilt: Vizyon Basımevi, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Klasikleri Okuyorum

Beyaz Diş

*Jack London'ın aynı adlı eserinden
Kathleen Olmstead tarafından kısaltılarak
kaleme alınmıştır*

Resimleyen: Dan Andreasen
Çeviren: Ezel Dağlar Ergüden

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
Yedinci Köpek 9

2. BÖLÜM
Bir Kaza 14

3. BÖLÜM
Saldırı 20

4. BÖLÜM
Kurtarılmış 23

5. BÖLÜM
Bir Eş Seçmek 26

6. BÖLÜM
Keşif 34

7. BÖLÜM
Yabanın Kuralı 40

8. BÖLÜM
Yeni Hayat 46

9. BÖLÜM
Lip-lip 51

10. BÖLÜM
İş Köpeği 56

11. BÖLÜM
Fırar 62

12. BÖLÜM
Eve Dönüş 65

13. BÖLÜM
Kıtlık 69

14. BÖLÜM
Yakışıklı Smith 75

15. BÖLÜM
Yeni Bir Anlaşma 79

16. BÖLÜM
Dövüşen Kurt 83

17. BÖLÜM
Weedon Scott 87

18. BÖLÜM
Kurdu Ehlileştirmek 89

19. BÖLÜM
Terk Edilmiş 100

20. BÖLÜM
Haydi Kaliforniya'ya 104

21. BÖLÜM
Weedon'ın Evi 108

22. BÖLÜM
Tavuk Kümesi 113

23. BÖLÜM
Weedon Yaralanıyor 118

24. BÖLÜM
Jim Hall'un İntikamı 122

25. BÖLÜM
Kendi Ailesi 127

Siz Ne Düşünüyorsunuz? 131

Son söz 134

1. BÖLÜM

Yedinci Köpek

Etraf göz alabildiğine bembeyazdı. Kilometreler boyunca her şey kar ve buzla kaplanmıştı. Sert rüzgârın çıplak bıraktığı ağaçlar yüzünden arazi iyice ıssız gözükiyordu. Burada birilerinin hayatta kalabileceğine inanmak zordu. Burası vahşi ve amansız yabandı.

Bir grup köpek donmuş nehrin üstünde yavaş yavaş kızak çekiyordu. Bir adam köpeklerin önünde, diğeri de kızığın arkasında yürüyordu. Çok yavaş hareket ediyorlardı. Hareket etmek zordu.

Adamlar geniş kar ayakkabıları, kocaman kalın kabanlar giymiş, yün şapkalar ve eldivenler takmışlardı.

Donan nefesleri kirpiklerini ve yanaklarını buz kristalleriyle kaplıyordu. Kardaki kendi ayak sesleri dışında bir ses yoktu. İki adam bembeyaz, çıt çıkmayan arazide kendilerini çok yalnız hissediyordu. Bir sonraki köye asla ulaşamayacaklarından endişelenmeye başlamışlardı.

Durgun havada cılız bir haykırış duyular. Biri bitince yenisi başladı. Öndeki adam başını çevirip arkasına baktı. Haykırışlar arkalarından geliyordu.

“Sanırım peşimizdeler, Bill,” dedi öndeki Henry.

“Farkındayım,” dedi Bill. Sesi kaygılıydı. “Et çok az. Günlerdir hiç tavşan görmedim.”

İki adam arkalarından gelen ulumaları dinleyerek sessizlik içinde yürümeye devam etti. Korkmak için bir sürü nedenleri olduğunu ikisi de biliyordu. Yabanda büyük bir kıtlık vardı.

Haftalardır vahşi bir kurt sürüsü ortalıkta dolanıp yemek arıyordu. İki adamı ve kızak köpeklerini ilk fark eden sürünün yeni üyesi olmuştu. Kıtlık başladığı zaman Kızılderili köyünden ayrılan kızıl dişi köpekti

yeni üye. İnsanların kokusunu ve görünüşünü çok iyi biliyordu.

Kuzey kışında günler çok kısa geçerci. Karanlık çökerken adamlar köpekleri ağaçların yanına yönlendirdiler. Ateş yakıp akşam yemeği hazırlamaya başladılar. Bill ve Henry bu nehirde kışın defalarca geçmişlerdi. Güneş tepedeyken yolculuk yapıp akşamları kamp kurmaya alışıktilar. Ama bu sefer farklı bir şey vardı. Onları bu kadar yakından takip eden kurtlar yüzünden gergindiler.

Kızak köpekleri ateşten uzak bir yerde toplandılar. Birbirlerine hırlayıp didiştirler ama kaçıp karanlığa karışmadılar. Yabanda, ateşin sıcaklık ve güvenlik anlamına geldiğini biliyorlardı.

Bill köpekleri doyurduktan sonra kendi yemeğine döndü. Arkadaşı ona bir tabak fasulye uzattı.

“Henry,” dedi Bill. “Kaç köpeğimiz var?”

“Altı,” dedi Henry. “Niye ki?”

“Köpeklere vermek için altı balık almıştım ama yetmedi.”

“Balıkları yanlış saymışsındır,” dedi Henry.

“Hayır hayır, altı balık vardı. Ama orada yedi köpek var,” dedi Bill. “Birinin balığı alıp kaçtığını gördüm.”

“Yani sence...” Henry’nin cümlesi karanlığın içinden gelen bir ulumayla kesildi. İkisi de hiç kıpırdamadan dinlediler. Küçük kampın etrafı ulumalarla sarılınca kızak köpekleri huzursuzlanmaya başladı. Bill ateşe daha çok odun attı.

“Sence bu sürüden bir kurt muydu?” dedi Henry karanlığı işaret ederek. “Bize o kadar yaklaşması için bayağı evcil olması gerekir,” diye ekledi. Bill kafasını iki yana salladı. “Kurt gibi değildi. Daha çok köpeğe benziyordu.”

“Köpek mi?” dedi Henry. “Köpeğin burada işi ne?”

Bill cevap verecek oldu, sonra sustu. Ateşin önünden geçen bir şey gördüğünü sanmıştı. Henry’yi dürttü. Karanlığa bakınca üstlerine sabitlenmiş birkaç çift göz gördüler.

Sürünün başına kırmızı köpek geçti. Kamp ateşleri çevresinde yıllar geçirmişti, onların sağladığı sıcaklığı

ve rahatlığı iyi biliyordu. Ama alevler kurtları korkutuyordu. Yabanda, ateş tehlike demekti, kaçınılması gereken bir şeydi. Ama açlıktan ölüyorlardı, o yüzden kırmızı köpeği takip edip kampa iyice yaklaşmaya çalıştılar.

“Mermilere bir baksana Bill,” dedi Henry. “Kaç tane kalmış?”

“Üç,” dedi Bill. “Sadece üç tane kalmış.” Tek kelime daha etmeden ikisi de başlarının belada olduğunu biliyordu.

Gözcülük yapmak için ayakta kalmayı denediler ama ikisi de çok yorgundu. Sonraki günün de bu kadar zor olacağını biliyorlardı. Buzun üzerinde seyahat etmek için çok enerjiye ihtiyaçları olacaktı. Uyku tulumlarına girip uykuya daldılar. Kamp ateşinin kurtları uzakta tutacağına güveniyorlardı.

2. BÖLÜM

Bir Kaza

Bill günün ilk ışıklarıyla uyandı. Köpekleri çabucak kontrol ettikten sonra Henry’yi de uyandırdı.

Henry arkadaşının keyifsiz olduğunu hemen anladı. “Yine ne oldu?” diye sordu.

“Şimdi,” dedi Bill. “Kaç köpeğimiz olduğunu söylemiştin?”

“Altı.”

“Yanlış,” dedi Bill.

“Yine mi yedi?” diye sordu Henry.

“Hayır, beş. Biri gitmiş.”

“Kurtlar mı kapmış?” diyen Henry çok endişeliydi.

“Herhâlde,” dedi Bill omuz silkerek.

Henry fırlayıp ayağa kalktı. Bill haklıydı. Köpeklerden biri gitmişti. Artık karı ve buzu aşmak için beş köpekleri vardı.

İki adam hızla kızağı doldurup köpeklerle yola çıktılar. Yine çok az konuşup enerjilerini zorlu işlere saklıyorlardı. Engebeli zemine rağmen hızla ilerlediler. Kızak bir kaç kere neredeyse devriliyordu ama Henry ve Bill durmadılar. Yabanda bir gece daha geçirmek istemiyorlardı. Ama hava iyice bozduğunda bir sonraki köy onlara hâlâ uzaktı.

Buzun ve karın içinde tıngırdayan kızak devrilince ayaklarından biri kırıldı. Henry ve Bill gerekli malzemeler olmadan onu tamir edemezlerdi. Tek seçenekleri yayan devam etmektir. Bütün eşyaları taşımaları veya sürüklemeleri imkânsızdı, onlar da taşıyamadıkları her şeyi paketleyip bir ağacın üstüne koydular. Belki onları almak için geri gelirlerdi ya da bir başkası alırdı. Çok fazla insan geri dönerken tekrar almak üzere malzeme veya yiyeceklerini geride bırakırdı. Henry,